

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/België
Tel. (02) 653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Losse nummers . . . . € 0.20
Jaarabonnement . . . . € 2.40
IBAN BE35 0688 9972 4537

Stichter: F.L.A. FREYTAG

Waar gaat de huidige wereld naartoe?

DE mensen staan vandaag voor zeer moeilijke tijden. Deze moeilijkheden betekenen de algemene afrekening die voor hen gekomen is. Het is het resultaat van hun gedrag dat in tegenstelling is met de wettigheid, wat onvermijdelijk een volledige en gehele teleurstelling zal veroorzaken. De mensen zien geen enkele uitweg voor de wanhopige situatie waarin zij zich bevinden, vooral in de zagezegde christelijke landen. Deze zijn alleen christelijk van naam. Als zij het werkelijk waren, zou het het Koninkrijk van God op aarde zijn. Er zou geen enkele moeilijkheid zijn, omdat iedereen de universele wet zou naleven die wil dat men voor het goede van de naaste bestaat.

Onder deze prachtige wet van onderlinge hulp en harmonie plaatsen degenen zich die zich tegenwoordig, volgens de goddelijke gedachte, inspannen het Koninkrijk van God op aarde in te leiden. Zij hebben om te beginnen een beetje moeite om alle lessen van naastenliefde te leren, maar zij ontvangen de hele hulp, bijstand, zegen en troost van de Allerhoogste. Voor hen is de horizon niet duister, hij is daarentegen met zon overgoten door de aanmoedigende vooruitzichten die voor hen liggen.

Een prachtige toestand is dus aangeboden aan allen die een goed ingesteld hart hebben om de wil van God te verwezenlijken. Daar moeten we naar streven. Daarvoor is het nodig dat wij het goddelijk plan duidelijk en nauwkeurig voor ons hebben, om ons erbij aan te sluiten en zo uit onze duisternis, onze gewoonten en ons karakter te kunnen komen, uit alles wat moeilijkheid en vervloeking voortbrengt.

De vervloeking ligt in ons en niet rondom ons. Ze bestaat in wat wij geestelijk hebben opgenomen en dat doet ons sterven. Want wij werden geestelijk vergiftigd, en wij moeten genezen van deze vergiftiging, van deze opvoeding die als resultaat de huidige tegenspoed geeft.

Rampspoeden zijn algemeen, het breidt zich overal uit, bij alle klassen van de maatschappij. Hoe meer wij vooruit gaan, hoe groter het wordt. Het is allereerst begonnen met de eerste wereldoorlog en is jaar na jaar altijd maar vermeerderd. Natuurlijk, men kan niet zulke onzinnige en zulke slechte dingen begaan zonder er zich de onaangename gevolgen van op de hals te halen. Deze gevolgen beginnen zich heden ten dage te tonen. Maar de mensen gaan verder in hun schijnheiligheid en hun valsheid in plaats van zich te beteren,

en te trachten oprecht en eerlijk te worden. Daarom zal de tegenspoed, in plaats van te verminderen steeds vermeerderen. De straffen en de maatregelen die de overheden opleggen, verergeren de toestand nog. Deze zal duren totdat alle naties te gronde gebracht zullen worden. De Schrift toont hoe de Eeuwige alles van tevoren gekend heeft en in het bijzonder het resultaat van zo'n handelwijze.

Naast deze ongelukkige situatie bestaat er een volk dat een totaal andere geestestoestand bezit. Dit volk voelt geen tegenspoed. Zijn hart is vol vreugde en hoop. Het kent de moeilijkheden niet, omdat het zich met geluk ontdoet van zijn oude karakter om contact te hebben met de goddelijke geest. Dit vergt er natuurlijk voortdurende inspanningen van, maar het resultaat is bewonderenswaardig.

Zo vormt dit volk kleine stations waarin men kan zien, wat het gevolg is van zulk gedrag. Men kan er de harmonie, de zegen, het geluk en de vreugde constateren. Men kan er de glorieuze perspectieven voor de toekomst van zien, die het hart met hoop en geestdrift vervullen. Ziedaar, wat de negentiende van degenen die onze stations komen bezoeken, voelen. Zij zijn vol enthousiasme. Maar dikwijls blijft het daarbij, omdat zij de moed niet hebben zich te laten genezen van hun duivelse vergiftiging. Deze vergiftiging, die wij allen ondergaan hebben en waarvan wij ons moeten ontdoen, bestaat erin opgeblazen te zijn van hoogmoed, van het beminnen van de vermaken die de wereld zoeken en die een hoop vuil zijn.

Als de mensen zich niet hadden gedragen, zoals zij het sinds eeuwen hebben gedaan, zouden ze allen prachtig zijn. Maar met alles wat er in hun schoot is gebeurd, volgens de geschiedenis van de volkeren die wij kennen, is het zelfs verbazend dat ze niet in een slechtere staat zijn. Als men denkt aan alle vergiftige gassen die de mensen inademen, aan al het slechte dat ze eten, aan al het illegale dat ze doen, staat men stomverbaasd te zien dat hun organisme zolang aan al deze vernielingsfactoren weerstand heeft geboden. Tegenwoordig zijn we gekomen in de tijd van het einde, het is het moment, dat dit niet zo verder kan gaan. Het is het faillissement van de wereld en van heel haar organisatie, het complete blootleggen.

Buiten al deze moeilijkheden laat het kleine volk van de Heer zich leiden door de genade van Hierboven. Het staat onder de macht van de goddelijke zegen en

ontvangt de hulp van God. Dat is ons aandeel. Daarom zijn we vol vreugde en zekerheid, niet dat wij ons verheugen omdat het goed gaat voor ons en slecht voor de anderen. Maar wij zijn op alles bedacht, en wij weten heel goed dat de mensen nooit naar de stem van de rede zouden luisteren zonder al die tegenspoed. Tegenspoed is dus een voordeel voor hen, want hun oren, ongevoelig geworden voor de stem van de waarheid, openen zich dan. Zo zullen zij op hun beurt voldaan, getroost en aangemoedigd kunnen worden en uit hun ongelukkige toestand komen.

Zoals de profeet Jesaja het vroeger al aankondigde: "De Heer heeft de stok der goddelozen gebroken, de scepter der heersers die in verbolgenheid onophoudelijk de naties sloeg. Het hele land heeft rust, is stil, men breekt uit in gebel." Zo zal de mensheid langzamerhand ingeleid worden in de schaapskooi van de goddelijke zegen en genade.

Dit is onze overtuiging en onze zekerheid. Daarom blijven wij niet te lang stilstaan bij de huidige moeilijkheden, want wij weten dat ze het begin van de bevrijding en van de zegen voor alle mensen zijn. Wij helpen hen op alle manieren, vooral geestelijk, maar ook bij gelegenheid op materieel gebied en in de mate van onze mogelijkheden. Wij zijn gelukkig het te mogen doen, want het is onze taak om onze naaste te troosten, te beschermen en goed te doen. Het is de universele wet die het ons geleerd heeft, door ons te tonen wat het leven van een mens is en wat het waard is.

Het leven is eenvoudig het resultaat van de bloedsomloop, zodanig dat we ons geen illusies hoeven maken, dat wij een onsterfelijke ziel bezitten. Zodra de bloedsomloop ophoudt, gaan we eenvoudigweg dood, het is alsof wij nooit bestaan hebben. Als er geen hoop was op de verrijzenis, zou het met ons voor altijd gedaan zijn, maar de welbeminde Zoon van God heeft verklaard dat het uur komt waarop allen die in de graven liggen, zijn stem zullen horen en eruit zullen opstaan.

Het is het werk van onze geliefde Verlosser die ons de verrijzenis verzekert. De mensen zouden geen enkele hoop meer hebben na de dood als de verrijzenis niet verzekerd werd door het offer van Christus. Wij hebben al enkele punten over de verrijzenis aangetoond in *De Boodschap aan de Mensheid* en in *De Goddelijke Openbaring*.

Deze glorieuze verwachting ligt voor ons, ze moet ons gehele wezen voeden om ze op onze beurt aan onze naaste te kunnen melden. De tijd van het einde is daar, het is de verwezenlijking van de dingen die onze dierbare Verlosser verkondigd heeft in het evangelie

Beetje bij beetje maakt de vogel zijn nest

SIMONE had een diepe afkeer van water. De vroegste indruk uit haar kindertijd, zo duidelijk als maar mogelijk is, was dat ze hartverscheurende kreten slaakt. Ze zat namelijk in een bootje in het midden van een meer. Het wiegde zachtjes, maar genoeg om vreselijke angst op te wekken bij het kind dat nog maar 5 jaar oud was. De aanwezigheid van haar vader was niet voldoende om haar gerust te stellen en haar angst voor deze vloeibare, transparante en bewegende vlakke te verminderen.

Haar moeder, te druk met haar werk, kon het kind niet opvoeden. Haar vader, gemobiliseerd als gevolg van de oorlog, was vijf lange jaren afwezig. Het kleine meisje werd onder de hoede van een verzorgster geplaatst. Met papertjes en lapjes als speelgoed amuseerde ze zich kostelijk en bleef zo urenlang bezig

zonder morren. Haar ouders waren conciërge op een kasteel in de Loir-et-Cher en zorgden voor het onderhoud van het landgoed. De eigenaren, een graaf en een gravin, kwamen alleen met de vakanties.

Toen het kind weer naar huis op het kasteel kon terugkeren, was ze verrukt over deze betoverende wereld. Ze durfde overal heen te gaan. Het scheen haar toe dat dit prachtige landgoed van haar was. Ze leefde daar als in een sprookje. Voor het kasteel was een visvijver, waar een veelheid aan vissen het water deed rimpelen en haar met bewondering vulde. Een klein beekje stroomde zachtjes over in een ander, bedekt met waterkers. Alles was een voorwerp van vreugde en betovering voor Simone. Van tijd tot tijd doken kleine waterhoentjes met hun rode snaveltjes op in de vijver. IJsvogels met hun veelkleurig verenkleed verschenen ook als een hemels visioen. Alles in de natuur had een onvergelijkbare bekoring voor het kind.

Simone groeide op temidden van deze prachtige natuur, in de sfeer van rust die ervan uitgaat. Ook dicht bij waren de bossen met hun herstellende en levenskracht gevende uitstraling. Dit vulde haar jonge ziel met verrukkelijke en verrijkende indrukken en sensaties.

Ze kende de discipline en de verplichtingen van een school nog niet. Het dialect dat in deze regio gebruikelijk was, had de overhand op het Frans. Het is dan ook niet verwonderlijk dat Simone vaak woorden verkeerd gebruikte. Er was niets algemeen beschaafd Frans in haar woorden. Ze leerde pas lezen en rekenen lang na de normale tijd, zonder er zich daar verlegen in te zijn. Dat weerhield haar er niet van om haar weg in het leven te vinden. Haar eenvoud en oprechtheid waren meer waard dan alle diploma's.

Haar heldenfeiten als kind waren niet altijd toereikend. Ze was 9 jaar oud toen ze slakken van het dak van de varkensstal wilde halen.

Het vervallen dak stortte meteen in. Het kind lag met een bebloed hoofd op de grond. En ze hoefde bij haar moeder niet te komen klagen. Ze had haar kind niet zelf opgevoed. Haar hart ging daarom niet vanzelfsprekend naar haar uit. Wat ontbrak was dat ondefinieerbare iets dat gemeenschap scheidt, de band van intimiteit. Deze gewaarwordingen van de ziel worden alleen door liefde in het hart gelegd.

Simone was door haar moeder bestemd om naaister te worden, maar dat wilde ze niet. Zo lang zitten paste niet bij haar aard. Opgegroeid in de open lucht, had ze beweging, grote open ruimtes, de buitenlucht nodig voor haar activiteiten en dat ging niet binnenshuis.

Op 13-jarige leeftijd werd ze in dienst gedaan bij een half verlamde zeventigjarige meneer. Deze oude "knieperd", zoals het kleine meisje hem noemde, zat steeds achter haar aan. Haar moeder moest snel komen om haar te halen.

In het huis van een onderwijzeres wier

van Mattheüs, hoofdstuk 24. Wij vinden daar de hele beschrijving van het evangelische tijdperk, speciaal ook van de tijd van het einde, waar er voorbeeldige terechtwijzingen zullen zijn, eenvoudig als onvermijdelijk resultaat van het slechte zaad dat de mensen verspreidden in de loop van de eeuwen.

Alle mensen zijn egoïstisch, en dat is wat hun ondergang veroorzaakt. Het komt er dus op aan om ons karakter en ons gedrag volledig te veranderen, om levensvatbaar te worden. Hoe verdorven de ouders zijn, hoe meer de kinderen er de gevolgen van dragen door de erfelijke gebreken van vroeger, volgens de wet van de erfelijkheidsleer. Het komt er dus nu op aan voor allen het goddelijk programma ter harte te nemen en er zich van ganser harte bij aan te sluiten, want hoe meer men er ijver en moed voor inzet, hoe glorierijker is het resultaat.

Vroeger hadden we nooit gedacht dat een slecht karakter zo'n schadelijke weerslag kon hebben op het organisme. Wij tonen tegenwoordig dat de algemene toestand van de mensheid volledig ziek is. Zoals de profeet Jesaja het zegt: vanaf de voetzool tot de haarwortel zijn er alleen maar etterende wonden. Ook al ziet men uitwendig niets, dan is het kwaad er toch en doet zijn verwoestende werk.

Hoe zou zo'n samenleving geen rampspoed tot gevolg kunnen hebben? Het volstaat enkele slechte karakters bijeen te brengen om onmiddellijk twisten en gevechten uit te lokken. Het is dus de algemeen verziende toestand van de mensheid die de huidige moeilijkheden veroorzaakt. De werkloosheid, bijvoorbeeld, is veroorzaakt door een gebrek aan goedheid, liefde, achting en waardering voor de naaste. Wat ons betreft, wij riskeren het niet om werkloos te worden, het werk groeit ons tot boven ons hoofd, een fantastisch werk, en het is voor eeuwen dat wij werk vóór ons hebben, tot wanneer de aarde hersteld zal worden. Het gaat om een prachtig, harmonieus werk dat sublieme resultaten geeft en duurzame vriendschapsbanden smeedt, evenals een ongestoord geluk.

De mensen zouden ook gelukkig kunnen zijn. Ze zouden eenvoudig in harmonie moeten komen met God door hun godsdiensten, hun wijsheid, hun wetenschap, hun dubbelhartigheid en hun karakter op te geven. Eenmaal in harmonie met God zouden ze Zijn zegen kunnen voelen: dit zou onmiddellijk het verdwijnen van alle moeilijkheden betekenen, er zouden weldra geen rampen meer zijn. Tegenwoordig is het echter zo, dat hoe verder men gaat, hoe groter de rampen worden. Men zoekt allerlei noodoplossingen, maar geen enkele kan een praktisch resultaat geven. Zolang men op de wereld niet zijn egoïsme zal verliezen, zal men niet aan rampen kunnen ontsnappen. Het gaat zoals bij een zieke die zich vergiftigd heeft en aan wie men een absoluut doeltreffend tegengif aanbiedt; maar hij wil zich niet laten overtuigen; dan kan men het gif niet beletten zijn vernielend werk te doen.

Vandaag werd het egoïsme zo ver gedreven dat het resultaat niet anders kan zijn dan de ineenstorting van de hele maatschappij met haar plannen en haar handelwijze. Wij zijn op het moment gekomen waarop de automatische oogst van het zaaien van de mensheid zich in al haar hardheid aanbiedt. Maar het zijn moeilijkheden, rampen en rechtzettingen die niet door God aan de mensen toegekend zijn, maar die het logische gevolg van hun gedrag zijn.

Het volk van God staat volledig buiten dit alles. Het wandelt door het geloof. In zijn schoot uitend de moeilijkheden zich niet zoals in de wereld, omdat het voortdurend beschermd wordt in al zijn ondernemingen.

Deze ondernemingen zijn niet egoïstisch en sektarisch zoals die van de mensen. De verlangens, het

programma en het doel van de ware kinderen van God zijn waarachtig, het is het vestigen van het Koninkrijk van God op aarde, tot vreugde, geluk en bevrijding van alle mensen. Het is de vervulling van de wil van God. Daarom geniet het volk van God alle goddelijke bescherming en zegen.

Allen die zich van ganser harte willen aansluiten bij het werk van de Eeuwige kunnen Zijn genade en Zijn hulp voelen en de onuitsprekelijke vreugden van het Koninkrijk van God genieten. In dit Rijk zijn er geen moeilijkheden, noch rampen. Het is een tijdperk van geluk, vreugde, vrede, gezondheid en het eeuwige leven.

De uitbuiting van de dood

Het artikel dat we vandaag bespreken, gaat over een heel bijzonder onderwerp. Het is verbonden met onze eeuw, de digitale eeuw, en stelt de vraag: wat gebeurt er met alles wat we tijdens ons leven digitaal gedaan hebben, na onze dood? Dit artikel werd op 16 juli 2024 gepubliceerd in de krant *Tribune de Genève* door Catherine Cochard.

Wat gebeurt er met ons digitale leven na de dood? Een studie kijkt naar de markt voor het "digitale hiernamaals", de marketing van de digitale sporen van een persoon na de dood. Interview met een van de auteurs, Ralf J. Jox.

De generatie mensen die nu overlijdt, heeft in een deels digitale wereld geleefd. Sociale netwerken, e-mails, sms-en: de digitale sporen die ze achterlaten zijn talrijk. En steeds meer mensen vragen zich terecht af wat er met al die data gaat gebeuren. TA-Swiss, het technologie-beoordelingsorgaan van de Zwitserse federale overheid, heeft zojuist een studie gepubliceerd met de titel "De dood in het digitale tijdperk". Dit rapport richt zich op de vele vragen – filosofisch, ethisch en juridisch – die worden opgeworpen door de industrie van het digitale hiernamaals, d.w.z. het op de markt brengen van de diensten en voordelen van de digitale gegevens die door de overledene zijn achtergelaten. Een onstabiele sector, die momenteel niet wordt beheerd door enige regelgeving of gedragscode, maar waarvan het potentieel enorm zou zijn: 120 miljard dollar per jaar wereldwijd, voor een geschat jaarlijks groeipercentage van 6% tot 2030.

De studie is het resultaat van een tweejarige interdisciplinaire samenwerking tussen het etisch laboratorium voor vernieuwing (Ethix), de universiteit van Lausanne (UNIL), het medisch ziekenhuis van het kanton Vaud (CHUV) en de hogeschool in Vaud voor engineering en management (HEIG-VD). We bespraken het met een van de auteurs, bio-eticus Ralf J. Jox, hoogleraar aan de UNIL en directeur van het Instituut voor menswetenschappen en medicijnen bij het CHUV.

Wat zijn de belangrijkste diensten in deze "digital afterlife" markt?

De markt is verdeeld in twee subsectoren. "Death tech"-diensten zijn gericht op mensen die aan het einde van hun leven zijn of die weten dat ze binnenkort zullen sterven. De aangeboden diensten hebben bijvoorbeeld betrekking op de planning van wat er na het overlijden met de digitale gegevens zal gebeuren, wie het recht zal hebben op toegang tot de wachtwoorden van de overledene, sociale media-accounts, enz.

"Grief tech"-diensten zijn meer gericht op overlevenden en bieden hun diensten aan om hun verdriet gemakkelijker te maken. Bijvoorbeeld door de mogelijkheid te geven om berichten, video's of audio van de overledene te ontvangen en op te slaan. Er worden ook, ook al zijn ze minder ontwikkeld en erg duur, conversatie-robots getraind, dankzij kunstmatige intelligentie, op de digitale gegevens van de overledene, die het

mogelijk maken om met hem in contact te blijven. Het Koreaanse bedrijf Deep-Brain AI heeft de dienst Re; herinnering, die een hologram biedt van de vermiste dierbare met wie we kunnen blijven praten.

We kunnen ons gemakkelijk de excessen voorstellen die de vleesgeworden persoon (avatar) die u noemt, kunnen genereren. Wat is de ethische en gedragscode die van toepassing is op deze diensten?

Precies, en dat is het probleem, er is geen ethische code of gedragscode, geen wettelijk kader, geen aanbeveling in dat opzicht.

Wat zijn de belangrijkste risico's?

Er zijn er meerdere, waaronder het gebruik van de digitale gegevens van de overledene voor commerciële doeleinden – door bedrijven, vrienden of familie –. Het beeld van vermiste personen kan ook worden misbruikt om "deepfakes" te maken, bijvoorbeeld voor pornografische doeleinden.

Een ander aspect van zorg is de mogelijkheid dat avatars en gespreksrobots, gebouwd op basis van de digitale gegevens van een overleden persoon, onze relatie met het menselijk leven en de eindigheid zouden kunnen veranderen. Sommige prestaties, door het verdriet van overlevenden te willen verzachten, bevorderen het risico op pathologische rouw. Door te beweren dat ze een duurzame relatie met de dood mogelijk maken, kunnen ze een gezond afscheid nemen van het verdriet belemmeren.

Ten slotte, net zoals de overledene het recht heeft om zelf het lot van zijn digitale gegevens te bepalen, hebben zijn dierbaren ook het recht dat de overledenen niet constant bij hen komen spoken. Ze moeten het recht hebben om de overledene te kunnen vergeten, om geen berichten meer van hem te ontvangen, om te kunnen rouwen.

In uw studie noemt u ook het probleem van een tweede verlies. Wat is het?

Het tweede verlies kan optreden wanneer de nabestaanden via hun digitale gegevens een of andere vorm van relatie met de overledene blijven onderhouden en deze plotseling verloren gaan. Bijvoorbeeld als het bedrijf dat die gegevens opslaat, failliet gaat, gehackt wordt of een probleem tegenkomt waardoor alle gegevens verloren gaan. De overlevenden ondergaan dan een tweede sterfgeval en hebben geen toegang meer tot de gegevens die hen in staat stelden de band met de overledene te onderhouden.

De diensten die in Zwitserland beschikbaar zijn, zijn niet bedoeld om overledenen een permanente digitale aanwezigheid te geven, bijvoorbeeld door middel van een avatar. Terwijl diensten die in de Verenigde Staten of Zuid-Korea zijn gevestigd, niet aarzelen om dit wel te doen. Waarom zulke verschillen?

Sommige culturen, bijvoorbeeld Japans of Koreaans, zijn veel meer technisch onderlegd dan andere, en hun vertegenwoordigers zijn meer geneigd om dit soort diensten te gebruiken.

Er zijn ook aanzienlijke verschillen tussen de landen in de manier waarop het probleem van de dood wordt benaderd. Neem bijvoorbeeld de kwestie van wilsverklaringen: die worden in Zwitserland nog weinig gebruikt, terwijl ze in Australië, de Verenigde Staten en Canada heel veel worden gebruikt. In ons land blijft de kwestie van de dood zeer privé en iets, waarover niet wordt gepraat. En de manier waarop het wordt aangepakt verschilt enorm van persoon tot persoon of van gezin tot gezin.

Religies hebben in het verleden al de dood uitgebuit door gezinnen valse hoop te laten koesteren. Door ook bepaalde diensten aan te prijzen. Er wordt dus fors winst gemaakt op het verdriet en de rouw van gezinnen. Aangezien de geloofwaardigheid die aan deze praktijken wordt gegeven onder de mensen sterk is afgenomen,

man wijnhandelaar was, zorgde ze vervolgens voor de 18 maanden oude baby. Haar rol strekte zich ook uit tot koken, wassen en het hakken van hout voor de verwarming. Er was niets eentonigs aan deze gevarieerde diensten. Maar het gezin kon niet met elkaar opschieten. Nu zag Simone, in haar tienerjaren, er ouder uit dan ze was. Ze bereikte de leeftijd van 15 jaar en was aantrekkelijk, een voorwerp van verleiding voor de onbevredigde wijnhandelaar. Hij probeerde haar ooit te pakken. Voor haar veiligheid moest Simone daar weg en weer ergens anders naartoe.

Bij de derde poging kozen de ouders een alleenstaande vrouw. Simone verbleef er twee jaar. Maar omdat deze vrouw ziek werd, koos ze voor een meer volwassen werkneemster om haar tekortkomingen te compenseren en tegelijkertijd voor haar te zorgen. Op zoek naar een vastere baan kwam Simone in Touraine terecht bij de directeur van de fabriek Saint-Gobain. Deze was een fatsoenlijke en

gedistingeerde man met veel respect voor zijn werknemers. Zijn vrouw, van Italiaanse afkomst, wedijverde met hem in vriendelijkheid en voorkomendheid.

In deze moreel ideale omgeving ontmoette Simone Alexander, die in de fabriek werkte om de wereldberoemde kunstmest in zakken te doen. Voor hem had deze nieuwe huishoudster, geboren in Poitou, door haar pretentieuze aard, haar rechtlijnige openhartigheid en de charme van haar openhartigheid, een onweerstaanbare aantrekkingskracht. Trouwens, Alexanders vriendelijke goedmoedigheid, zijn ernst en zijn optimisme lieten Simone ook niet onverschillig. Ze besloten samen hun leven te delen. Het huwelijk werd in de meest strikte privacy voltrokken.

Met indrukwekkende regelmaat werden hun kinderen geboren. Acht in negen jaar. Zes jongens en twee meisjes. Het vergde veel moed en zelfopoffering om de gelukkige ontwikkeling van al deze kleine mensjes te ver-

zekeren, vooral als men de gebreken van hun huis in aanmerking nam. Geen water binnen, ze moesten het 200 meter verderop halen. De toiletten, die erg eenvoudig waren, waren buiten in de wasruimte. Die opvoedende taak werd nog moeilijker door de handicap van veel van de kinderen. De stromatrasen waren niet bestand tegen de regelmatig in bed plassende kinderen. De laatste baby in de rij werd doodgeboren. De moeder moest een operatie ondergaan om haar leven te redden. Een maand in de kliniek zorgde ervoor dat Magere Hein zijn duistere en ongelukkige werk niet kon uitvoeren.

IJverige en moedige evangelisten, boodschappers van het goede nieuws van de vestiging van het Koninkrijk Gods op aarde, ontdekten deze door het leven misdeelde mensen en brachten hun een bezoek. De diepe zekerheid en overtuiging van hun persoonlijkheden maakten al indruk op het jonge gezin. Hun taal die niet vol raadsels

zat, hun warme eenvoud, hun vreugde bij het vertellen gaven hun een gevoel van vrede, ontspanning en vertrouwen in de toekomst.

In de ban van dit uitzonderlijke bezoek namen ze graag een abonnement op *Het Dagblad voor Allen*, zelfs op *De Engel van de Heer*, en namen *De Boodschap aan de Mensheid* aan. In die tijd was dit het begin van het werk in die regio. Voor dit werk bestond er nog geen centrum ter plaatse. De bezieling en het enthousiasme van de missionarissen van deze nobele zaak zetten een eerste bijeenkomst in gang. Alexander wist zich vrij te maken om deel te nemen aan deze inleidende vergadering. Hij kwam verrukt over dit broederlijke contact thuis. De mensen kwamen niet massaal naar deze bijeenkomst van de idealisten voor een vreedzame wereld. Maar de evenwichtige en solide fundamenten rechtvaardigden onvoorwaardelijke steun. Het ingevulde formulier aan het einde van *De Boodschap aan de Mensheid* werd ver-

is het nu de technologie die de fakkel overneemt door diensten aan te bieden die net zo ijdel, nutteloos en schadelijk kunnen blijken te zijn.

Leven en dood zijn ernstige zaken die niet lichtvaardig kunnen worden behandeld. Integendeel, we moeten proberen de oorzaken en gevolgen die het leven in stand houden, en die welke de dood veroorzaken en bespoedigen, diepgaand te bestuderen. Want wat is kostbaarder dan het leven, tragischer dan de dood?

Is het daarentegen echt belangrijk om te weten, wat er na onze dood met onze digitale correspondentie gebeurt? Natuurlijk grijpen sommige min of meer kwaadwillende mensen de kans om van dit alles te profiteren. Maar dit artikel gaat verder als het gaat over het op een of andere manier weer tot leven wekken van onze doden, door middel van bijvoorbeeld robotica.

Wat heeft het voor zin om de herinnering aan degenen die er niet meer zijn te bestendigen, dit zal hen niet terugbrengen. Integendeel, het kan ons ertoe brengen om ons zes voet onder de grond bij hen te voegen, zo slecht zijn deze herinneringen voor onze geestesgesteldheid. We kunnen er op een bepaalde manier aan denken om hun aanwezigheid bij ons te verlengen, maar is het echt wenselijk?

Uiteraard begrijpen we het verdriet van degenen die dierbaren verliezen. Op dat moment klamp je je vast aan alles wat je kunt. We proberen elke herinnering die in ons opkomt, levend te houden. Vroeg of laat moeten we echter verder, want dit alles komt neer op leven in het verleden en zoals Catherine Cochard zegt, het voorkomt dat we rouwen. We moeten leven met het heden, en degenen die geloof hebben, kunnen leven met de toekomst en niet met het verleden, behalve met een verleden dat als een les voor ons kan dienen, als we het hebben over mannen van God die trouw waren in het Oude en Nieuwe Verbond.

Wij koesteren wonderbare verwachtingen, en wij weten, omdat wij het van onze dierbare Heiland hebben geleerd, dat allen die in hun graf liggen, daaruit zullen opstaan, bij de stem van de Zoon van God, die alle gezag in hemel en op aarde heeft ontvangen, namelijk de doden op te wekken. Deze hoop moet ons hart met vreugde en troost vervullen, zodat er geen plaats meer is voor een dodencultus, want daar gaat het om. Robots, foto's of andere digitale sporen kunnen ons alleen maar in een ongezonde herinnering vasthouden aan degenen die er niet meer zijn.

We hebben wel wat beters te doen, want we zijn zelfs uitgenodigd om, als we dat willen, de dag te bespoedigen waarop allen die in de graven zijn, weer op zullen staan. Waar wachten we nog op om op deze uitnodiging te reageren? Laten we ons daarom aansluiten bij het werk van God, dat op aarde is begonnen sinds de zondeval van de mens!

Tegen iedereen die een dierbare heeft verloren, kunnen we zeggen: "Wees getroost!" Onze dierbare Zaligmaker leefde zo mee met ons en onze situatie als veroordeelde zondaren, dat hij naar de aarde kwam en onze plaats innam om voor ons de gelijkwaardigheid van de zonde te verdragen: lijden en dood. Men kan niet meer doen, niet verder gaan in mededogen, barmhartigheid.

Bij het graf van Lazarus weende onze dierbare Heiland. Maar hij probeerde de herinnering aan hem niet nieuw leven in te blazen, door over de overledene te praten met diens zussen, Martha en Maria. Nee, hij wekte hem op uit de dood. Door de kracht van de Geest van God die op hem rustte, bracht onze dierbare Heiland als gelijkwaardigheid van het zoenoffer dat hij voor de hele mensheid naleefde, de overledene weer tot leven. Waarom deed hij dit? Niet om op te scheppen in het bijzijn van de familie en de aanwezigen, maar om een illustratie te geven van wat er op een dag op veel grotere schaal op aarde zal gebeuren. Daarom kon hij tegen Martha zeggen: "Als je gelooft, zul je de heerlijkheid van God zien!" Op dezelfde manier zul-

len ook wij, als we geloven, de heerlijkheid van God zien, want daarvoor zijn de ogen van het geloof nodig.

Laten we behoren tot degenen die een onfeilbaar geloof ontwikkelen en in ere houden. Een geloof dat door niets aan het wankelen kan worden gebracht, dat geen ruimte laat voor twijfel; dan zullen we ontvangen naar ons geloof. De Heer bedriegt ons niet. Hij is trouw, en de woorden van onze dierbare Heiland klinken vandaag de dag nog steeds in onze oren: "Als u gelooft, zult u de heerlijkheid van God zien."

Ongebruikelijk nieuwsbericht

Uit de Zwitserse krant *20 Minutes* van 13 juni 2024 halen we het volgende korte artikel dat onze aandacht trok:

De limiet: 8 minuten

Dit is volgens Paus Franciscus de maximale duur die de preken van priesters tegenwoordig moeten hebben. "Daarna verliezen ze de aandacht van de gelovigen, vallen mensen in slaap, en ze hebben gelijk", legde de Argentijnse paus uit, die in 2023 te lange preken een "ramp" had genoemd.

Een preek die langer duurt dan 8 minuten beoordelen als te lang, vertelt ons, hoeveel tijd ze bereid zijn te besteden aan hun heil! Ter vergelijking noemen we de duur van een film van ongeveer 1 uur en 30 minuten, een concert van 1 tot 2 uur, enz.

We hebben nog nooit gehoord dat een spannende scène in een actiefilm "te lang" is. Aan de andere kant zijn het gelovigen die religieuze diensten bijwonen. Dus die komen om gered te worden, maar ze zijn niet bereid om meer dan 8 minuten aandacht aan een preek te geven? Wat moeten we uit dit alles afleiden? Vooral omdat acht minuten om een onderwerp te behandelen echt weinig is...

Aan de ene kant moet worden erkend, dat religies in het algemeen geen goede getuigenis gaven. Aan de andere kant is het redelijk om te denken, dat degenen die religieuze diensten bijwonen dit meer doen uit angst voor straf of uit angst hun heil te verliezen, dan uit overtuiging. In deze context kan men zich afvragen welke waarde ons bijwonen van de zondagsdiensten kan hebben en welk positief gevolg kan dit hebben, en of het niet pure tijdverspilling is.

Meer in het algemeen moeten we toegeven, dat aandacht en concentratie niet ons sterkste punt zijn. Studies hebben aangetoond dat geconcentreerde aandacht van een gemiddeld mens niet langer duurt dan 8 seconden. Ter vergelijking: een goudvis kan zijn aandacht 9 seconden lang concentreren. Maar zonder aandacht komen we nergens. We kunnen daarom de aanbeveling van Salomo in naam van de Heer begrijpen: "Mijn zoon, luister naar mijn woorden, geef aan mijn uitspraken gehoor, houd ze steeds voor ogen; bewaar ze in het diepste van je hart; ze zijn het leven voor hen die ze aanvaarden, sterken het lichaam als een medicijn." Spreuken 4: 20, 21. In de Apocalyps bevatten de hoofdstukken 2 en 3 de brieven aan de zeven kerken van Azië. Aan het einde van elk van hen beveelt de Heer aan: "Wie oren heeft, die hore, wat de Geest tot de Gemeenten zegt."

De aanmaningen om aandachtig te zijn zijn zeer talrijk van de kant van de Heer. En het is niet tevergeefs dat ons wordt geadviseerd om oplettend te zijn. Eva verloor haar leven, omdat ze niet luisterde naar de stem van de Heer. Ze besteedde meer aandacht aan die van de tegenstander, en er zijn legio voorbeelden van deze soort.

Het goddelijk Woord heeft een scheppende kracht, een heiligmakende kracht, het geeft leven. Dus laten we leren om er onze volledige aandacht aan te geven. Laten we niet zijn zoals Adam en Eva die naar de Boze luisterden. We kunnen het trieste resultaat van deze manier van doen zien. Laten we verstandig

zijn. Laten we onze vijand de rug toekeren en weten hoe we moeten luisteren naar de grote Herder van onze ziel, die het goede voor ons wil en ons onze redding verzekert.

De zon: ster van het leven

Uit de krant *Tribune de Genève* reproduceren we het volgende artikel van Emmanuel Borloz gepubliceerd in de rubriek "Wetenschappen", met de titel:

"De Zon? Een gewone, maar wonderbaarlijke ster."

Dit is het verhaal van een kleine ster, een heel gewone gele dwerg, gelegen in de armen van Orion – een van de grootste spiraalvormige armen in de Melkweg. Eén ster tussen honderden miljarden andere sterren in ons sterrenstelsel dat zelf weer ligt te midden van honderden miljarden sterrenstelsels die het waarneembare heelal bevolken. Een nanokruimeltje in het grote geheel, maar zonder dat kruimeltje zouden we niet kunnen bestaan.

"Een gewone ster, maar wonderbaarlijk", zegt Frédéric Clette, een zonnefysicus aan de Koninklijke Sterrenwacht van België, waar hij het Silso-wereldcentrum voor zonnevlekken beheert en auteur van een bijbel over het onderwerp, "De zon en wij". Om alles te begrijpen over de plasmabal en zijn gesmolten hart die ons zo fascineert, is het moeilijk om een betere gesprekspartner te vinden. Laten we die gids volgen...

Op wat voor brandstof werkt onze ster?

De Zon draait op waterstof. Hij verbrandt er ongeveer 600 miljoen ton per seconde, in een fysisch proces dat zichzelf in stand houdt (door de zwaartekracht) en gigantische hoeveelheden energie vrijgeeft en uitstraalt over het hele stralingsbereik. In werkelijkheid zijn sterren eigenlijk monsterlijke kernreactoren. In hun kern vinden fusiereacties plaats: waterstofkernen fuseren tot heliumatomen. Een ketel op 15 miljoen graden in het geval van de Zon.

"De zon is 99% van de totale massa van ons zonnestelsel. Hij is gigantisch in vergelijking met onze kleine planeet, die meer dan 100 keer kleiner is. En toch is het maar een heel gemiddelde ster..."

Welk effect heeft de Zon op de Aarde?

De zon is direct of indirect van invloed op bijna alle aardse weersverschijnselen. "En op veel energiebronnen, aardwarmte uitgezonderd," vervolgt Frédéric Clette, in willekeurige volgorde verwijzend naar "wind, hydro-elektriciteit, getijdenenergie in mindere mate en zelfs biomassa, waar we de zonne-energie terugwinnen die door planten in chemische vorm is verzameld".

En hoe zit het met de klimaatverandering? Dat is de brandende vraag van het moment, merkt Frédéric Clette op. "De zon is variabel. Er zijn cycli van activiteit (noot van de redactie: sterkte van het magnetische veld, zonnevlekken, straling...) van elf jaar. Er is een minimumdrempel van activiteit waaronder het niet kan komen. Omgekeerd is de maximale omvang van zonneactiviteit ook onveranderlijk. De zon bevindt zich in een zeer stabiele fase, de intensiteit varieert slechts met een paar procent per miljard jaar. De stijgende trend van temperaturen op aarde die we de afgelopen decennia hebben waargenomen, komt niet door de zon, we moeten de boosdoener elders zoeken. Als we kijken naar de omvang van de cycli van activiteit van de afgelopen 70 jaar, dan is de trend zelfs behoorlijk neerwaarts. Die gaat in de tegenovergestelde richting van de temperaturen op aarde."

Hij vervolgde: "De laatste piek, in 2014, is de laagste in een eeuw. Hoewel er in het verleden aanwijzingen zijn dat de temperaturen op aarde de zonnecyclus hebben gevolgd, is er al 150 jaar sprake van ont koppeling. De invloed van de zon op het klimaat, die altijd heeft bestaan, is nog steeds aanwezig, maar het is heel weinig. De menselijke factor heeft een overheersende invloed."

volgens teruggestuurd naar het hoofdbestuur.

Bij het tweede bezoek van de evangelisten kregen ze *De Goddelijke Openbaring*, evenals het boek *Het Eeuwige Leven*, dat net van de pers was gekomen. Er werden kleine bijeenkomsten gehouden onder de aanhangers die vasthielden aan deze sublieme hoop op het herstel van alle dingen op aarde. Zij hadden werkelijk de betekenis van hun bestemming begrepen en wensten die veilig te stellen door de wijze raad van Gods Boodschapper, de trouwe en wijze Dienaar die in het evangelie van Mattheüs 24: 45 wordt genoemd, op te volgen. Zo werd ongemerkt een kleine groep gevormd. Gods profetische Woord voorspelde: "Veracht de tijd van een zwak begin niet."

Er werd toen een evangelist gezonden om de gelukkige ontwikkeling van de gemeente te verzekeren. Een kleine ruimte bekroonde de zoektocht om het samenkomen van de kleine familie, die steeds groter werd, te ver-

gemakkelijken. Het was een oude in onbruik geraakte kapel, zelfs geclassificeerd als een historisch monument. Alexander en Simone huurden deze plek, die bedoeld was om Gods zegen in de hele regio uit te breiden. Dit gebeurde ook, aangezien er daarna bijeenkomsten van 120 personen konden worden gehouden. Zoals het gezegde luidt: "Beetje bij beetje maakt de vogel zijn nest." Dit was het geval bij de ontwikkeling van het werk in deze regio met een bevoorrecht klimaat, Touraine, beschouwd als de Tuin van Frankrijk.

Een riskante verandering van de gang van zaken voerde de hele kleine familie, ouders en kinderen, naar Perpignan. Een proef voor een altruïstische gemeenschap zonder de wijze en voorzichtige leiding van de Boodschapper van de Heer eindigde in een teleurstelling voor onze vrienden. De kinderen vonden daar niet het klimaat, dat bevorderlijk was voor hun ontwikkeling. De discipline die waardevol en heilzaam was

voor degenen die het ideaal volledig deelden, was niet gunstig voor hen.

De vernederende terugkeer naar het startpunt dwong onze vrienden om opnieuw te beginnen. Alexander, verward door deze grote teleurstelling, gaf zichzelf vol pijn de schuld van de situatie. Hij dreef letterlijk heen en weer, voordat hij weer op adem kwam. Simone deed wonderen om de boot drijvende te houden en schipbreuk te voorkomen. Zo leefden ze in de grootste eenvoud. Een barak. Het dak van het gebouw was erg licht niet bestand tegen hevige regenval. Dit een jaar lang zonder verwarming. Het maken van borstels van stro maakte het mogelijk om het levensonderhoud van het gezin te verzekeren. Daarna kwam het plukken en verkopen van seizoensbloemen: sneeuwkllokjes, lelietje-van-dalen en daarna paardenbloemen. Natuurlijk voelden de kinderen zich zeker niet altijd prettig. Of ze het nu leuk vonden of niet, ze moesten zich neerleggen bij dit

moeilijke pad, dat elite mensen voortbrengt wanneer het vroom wordt bewandeld.

Op een stuk grond dat welwillend ter beschikking werd gesteld, konden onze vrienden geleidelijk een gezelliger woning bouwen. Zonder te kunnen concurreren met het grote moderne comfort, werd het gebouw uitgerust met elementen die een fatsoenlijk en aangenaam bestaan garanderen. Het spreekwoord gold nu ook voor hen: "Beetje bij beetje maakt de vogel zijn nest."

Volharding en standvastigheid in eerlijke en moedige inspanning bekronen altijd met overeenkomstige voldoening degenen die het leven met geloof en vertrouwen onder ogen zien. Zoals de man Gods het zo treffend vertaalt in dit lied:

*Heb geduld in de beproeving,
Laat u raden
Door God en door de bewijzen
Van Zijn trouw.*

